

FIONA DEJVIS

Palata
Magnolija

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Fiona Davis

THE MAGNOLIA PALACE

Copyright © All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Dutton, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

U znak sećanja na Eda Berklija

Prvo poglavlje

Njujork Siti, 1919.

Lilijen Karter je stajala, polugola, s jednom rukom podignutom kao balerina, a drugom opuštenom uz bok, i računala koliko još može da izbegava plaćanje stanarine dok joj je stanodavac u zatvoru. Ako gospodina Votkinsa odmah puste, moraće da ga izbegava sve dok ne prikupi dovoljno novca da plati jednosobni stan koji je iznajmila u oronuloj petospratnici u Šezdeset petoj ulici. To nije bio lak zadatak jer su gospodin Votkins i njegova supruga živeli u prizemlju, u stanu u koji se ulazilo iz predvorja. Ipak, dobro je bilo što su se njih dvoje toga jutra strašno svađali i što su iz sveg glasa vikali jedno na drugo čitavih četrdeset pet minuta, kad je konačno tišina ponovo zavladala. Nedugo potom, dok je odlazila na posao, Lilijen se mimoišla s policajcima koji su se penjali ulaznim stepeništem. Možda će ovoga puta zadržati tog zamornog čoveka nekoliko dana, da ga nauče pameti. Nije saosećala s njegovom ženom nalik buldogu. Gospođa Votkins je mrzela Lilijen od prvog trenutka kad ju je videla, a naročito pošto je otkrila kako ona zarađuje za život.

„Andželika, draperija ti je pala. Ponovo.“

Gospodin Rosi je čekao, sa drvenom vajarskom špahtlom u jednoj ruci i krpom u drugoj. Ni nakon šest godina poziranja Lilijen se još nije sasvim navikla na svoje umetničko ime, koje je izabrala njena majka Kiti da bi zaštitila porodični ugled, što je stvarno smešno. Kao da su neki Astori ili tako nešto. Lilijen je povukla svilu gore, na rame, tako da joj samo jedna dojka bude otkrivena. Tkanina je bila klizava i odbijala da ostane na svom mestu.

Gospodin Rosi je brzo radio, i glineni torzo pred njim je bio skoro završen. Ovo će joj verovatno biti poslednji dan na poslu, a pozirala je samo jedan sat. Do sada je zaradila sedamdeset pet centi. Malo više od jednog centa za minut. Prekorila je sebe što ne naplaćuje više. Pre nego što je umrla u februaru, Kiti joj je rekla da ne traži manje od dolara po satu, bilo je to jedno od mnogih uputstava kojima je zasipala Lilijen između napada kašlja, kao da pokušava da nadoknadi ceo život roditeljskih saveta dok ne ode. Trebalo je da ih Lilijen zapiše, ali bila je prezauzeta kuvanjem čaja, donošenjem ćebadi i pozivanjem doktora, koji je bio suviše zauzet drugim pacijentima, pogođenim španskom groznicom.

„Andželika. Molim te.“

Draperija je pala. Opet.

„Hladno je ovde, bojim se da pada zato što drhtim. Možete li da zapalite vatru?“

Crne, buljave oči gospodina Rosija bile su naglašene gustim obrvama, ali svaki nagoveštaj pretnje ublažavao je njegov žalost pištav glas. „Nemam čime da je upalim. Prvi je oktobar, nimalo nije hladno.“

„Pa, vi ste obučeni.“

„Izvini, Andželika. Da li ti je potrebna pauza?“

Bio je neumorno učtiv prema njoj otkad mu je pokucala na vrata ateljea prethodne nedelje i pitala ga da li mu je potreban model. Odmah ju je prepoznao, pa mu se presekao dah, a ona

se progurala pored njega, ušla i neprekidno brbljala sve dok nije prihvatio da mu pozira. Pošto je tek odnedavno preuzeo atelje u popularnoj zgradi zvanoj Linkolnova arkada na Aper vest sajdu, nije imao vremena da sazna od drugih zakupaca, koji su tu bili duže, da je ona, u zreloj dobi od dvadeset jedne godine, isluženi model.

„Ne, ne treba mi pauza. U redu je.“ Podsetila je sebe da je imala sreće što je dobila ovaj posao, tek drugi po redu od februara, što je za umetnički život Njujorka bila čitava večnost.

Ali umesto da nastavi, gospodin Rosi je izbrisao ruke o kecelju i prišao postolju za modele. „Možeš li još malo da se nagneš?“ Blago joj je gurnuo desni kuk napred. „I da se izvijesh ovako.“

Njeno telo je automatski reagovalo i namestilo se u željeni položaj.

„Da, tako je bolje.“ Ali na licu mu se nije videlo odobravanje. Znala je zašto. Njeni kukovi i noge nisu više ličili na ranije skulpture za koje je pozirala i koje je video. Jasne linije koje su nekad slavili kao klasični ideal savršenstva sad su bile više tapacirane, blago rečeno. Otkad je Kiti umrla, Lilijen je u utrobi osećala neprekidnu glad, koja se mogla utoliti samo keksom s puterom i pitom od limuna s puslicom. Na prvom sastanku je suknjama prikrla talasanje sala. „Možda da spustiš tkaninu preko nogu.“

Lice joj je gorelo od stida. Zakikotala se ironiji što se uzrujala jer mora da pokrije telo, a većina žena oseća stid kad moraju da ga otkriju.

Gospodin Rosi ju je pogledao. „Jesi li dobro?“

„Jesam, samo sam malo umorna. Moji stanodavci su se rano jutros žestoko posvađali. Nisam se baš naspavala.“

„Žao mi je što to čujem.“ Trepnuo je nekoliko puta, kao da želi da kaže još nešto pre nego što se vrati glinenoj skulpturi. Tišina u ateljeu, koja bi je obično uljuljkala u neku vrstu transa, toga dana ju je proganjala.

Stavila je ruku na glavu. Pritiskala ju je iscrpljenost poslednjih nekoliko meseci. „Znate, možda bih ipak mogla da pauziram, ako nemate ništa protiv.“

Gospodin Rosi je sa treskom spustio alatku na sto pored sebe. „U redu.“ Pripalio je cigaretu i nije se ni pomakao s mesta, kao da je spreman da odmah ponovo počne.

„Možda bih mogla da na brzinu popijem kafu?“, upitala je.

Nije odgovorio, ali povukao se u malu čajnu kuhinju pozadi. Svi ateljei u Linkolnovoj arkadi bili su najsavremenije opremljeni, čime su poslednjih godina privlačili slikare i vajare iz Grinič Vilidža, stvarajući tako novu boemsku četvrt slavljenu kao „ateljei Šezdeset sedme ulice“. Kiti je rano predvidela taj trend premeštanja na sever i iznajmila stan zapadno od Brodveja, što je značilo neprekidne susrete s potencijalnim poslodavcima, na pošti i u prodavnicama namirnica. Lilijen bi više volela duplex u nedavno podignutoj zgradi Otel dez artist, s visokim tavanicama i gotskim sjajem, ali Kiti je to odbacila kao preskupo. S obzirom na to da je na Lilijeninom računu u banci poslednjih meseci bilo sve manje novca, sad je bila zahvalna zbog te odluke.

A opet, da nisu živele u vlažnoj zgradi gospodina Votkinsa, prepunoj stanara, možda joj se majka ne bi razbolela.

Gospodin Rosi se vratio s dve šolje i pružio joj jednu. Sišla je s platforme za modele i uvežbanim pokretima se izvalila na jednu od nekoliko sofa nameštenih pod čudnim uglovima. Prepoznala je onu izlisanu ružičastu.

„Nabavili ste je od Lukmena, je li?“

Gospodin Rosi ju je posmatrao, zbunjen. „Valjda. Kad sam se uselio, u podrumu sam našao nekoliko komada odbačenog nameštaja. Lukmenov atelje je dva sprata iznad mog, tako da me ne bi čudilo.“

„Na toj sofi sam pozirala za *Memori*.“ Čekala je njegovu reakciju.

„Šta je to?“

Za boga miloga. „Memorijal *Titanika*? U znak sećanja na Ajdu i Isidora Strausa?“

Gospodin Rosi je živahno klimnuo glavom. „Naravno. Čuo sam za to, ali nikad nisam video. Znete, nisam dugo ovde. Još nisam bio u mnogim delovima grada.“

Uživala je da pozira Lukmenu, iako je bio pravi izazov ležati na boku s jednom nogom puštenom da visi s kauča. Pre nego što su počeli, skulptor i Kiti su razgovarali o tome kako je memorijal važan: sećanje na bogate supružnike koji su nastradali zajedno na *Titaniku* pošto je ona svoje mesto u čamcu za spasavanje ustupila sobarici, odlučivši da umre sa mužem. Poslednji put su ih videli kako sede na ležaljka na palubi broda koji tone u ledenu vodu. Lukmen je objasnio da će skulptura, kad bude završena, zuriti naniže u plitak bazen, i Lilijen je, dok je pozirala, zamišljala radost ljubavi tog para, tugu njihovog strašnog odlaska. Rezultat je bio jedan od njenih najprefinjnijih portreta, kojim se naročito ponosila.

A gospodin Rosi ga čak nije ni video.

„Lep je“, kazala je. „Pravo umetničko delo.“

„Voleo bih da počnemo kad budete spremni.“

Bila je popila samo dva gutljaja. „Imate li nešto protiv da dovršim kafu?“

„Čujte, Andželika. Već smo imali dve pauze.“

„Šta to pričate? Da odugovlačim?“ Naravno, odugovlačila je. Svakih petnaest minuta bilo je novih osamnaest centi.

Brkovi su mu se trzali kad je prekrstio ruke na grudima.

Upozorili su ga. Kad joj je dao posao, mora da su mu ostali vajari rekli da je njeno vreme prošlo, da više nije miljenica boemske četvrti.

Ako bi video *Memori*, možda bi omekšao i počeo da ceni njena postignuća. „Predlažem vam, gospodine Rosi, da jednog prepodnevna odete da ga vidite, ako imate vremena. Nije daleko prema centru, na uglu Vest enda i Sto šeste ulice.“

„Nemam vremena za slobodno prepodne. Moram da radim. Da ispunim narudžbine.“

„Oh, ja radim neprekidno godinama i, verujte mi, uvek možete tražiti produžetak roka. Klijenti u tom smislu često izlaze umetnicima u susret.“

„Dobro. Čujem da ste iskusni. Koliko se već bavite ovim?“

„Počela sam kad sam imala petnaest godina.“

„Naravno. Veoma se divim skulpturama rađenim po vašem liku. Mnogima ste bili inspiracija.“ Spustio je pogled na njene kukove.

Prošlo vreme. *Bili*.

Uzdahnua je. „Zašto ne bismo završili za danas? Izgledate umorno.“

„Ne, dobro sam. Stvarno.“ Pošla je nazad na platformu i saplela se o draperiju. Brzo je vratila ravnotežu, popela se i čekala uputstva. Ne sme da izgubi posao. Ako se to desi, neće imati novca ni za hranu, a o stanarini da ne govori.

„Bojim se da nije dobro. Mogu da vam platim za utrošeno vreme, naravno, ali moram malo da se odmaknem od ovog dela i razmislim o njemu.“

„Molim vas, gospodine Rosi. Izvinite.“ Trudila se da ne preklinje. Da je Kiti ovde, sve troje bi se smejali, njena majka bi mu laskala kako ima guste brkove i snažne ruke, zadirkivala bi ga i on bi pocrveneo.

Tako je želela da je majka sad tu. Nekoliko nedelja posle Kitine smrti ponude za posao ređale su se jedna za drugom kako se ta vest širila: umetnici su joj pružali podršku, hteli su da se uvere da je dobro. Ali tih hladnih, mračnih dana Lilijen nije bila u stanju da izađe iz stana osim da kupi ono najnužnije. Ležala je na kvrgavoj sofi, pokrivena ćebetom, i ponekad spavala, a ponekad zurila u ispucalu tavanicu iznad sebe, ne obazirući se na ponude. Sad kad više nije mogla da se osloni na majku, Lilijen je oklevala, utonula u tugu kakvu Kiti nikad ne bi dozvolila, što ju je samo još više rastuživalo. Pošto je

godinama krivila majku da je previše kontroliše i da je suviše zaštitnički nastrojena, zbog čega su se i strašno posvađale pre nego što se razbolela, Lilijenina neprekidna, krhka čamotinja bila je dokaz da je bez nje izgubljena.

Više od svega želela je da još jednom prisustvuje onome čime ju je majka izluđivala: piskavom smehu, pevušenju dok briše sudove. Da još jednom, poslednji put, pogleda u one oči boje badema – iste kao i njene – ali s mrežom bora u uglovima. Kiti i ona bile su neverovatan dvojac. Gledajući majku kako se u bolesti raspada i od prirodne sile postaje krhko stvorenje nalik detetu, hvata je oko struka i cvili od bola, raspadala se i Lilijen.

Pošto nije uspela da iznudi od gospodina Rosija nijednu više seansu, otišla je u restorančić brze hrane preko puta zgrade u kojoj je stanovala. Umirala je od gladi, žudela za zdelom čorbe od krompira i komadom pite. Majka nikad ne bi dopustila takvu dekadenciju.

Ali neće škoditi ako to uradi jednom. Sutra će paziti, poješće samo konzervu sardina. Danas, pošto se gospodin Rosi prema njoj onako poneo, zaslužuje da se malo počasti.

Na drugoj strani ulice grupa policajaca okupila se na ulaznom stepeništu njene zgrade. Čudno što su još tu. Možda je gospodin Votkins ponovo napao gospođu Votkins. Ako je tako, Lilijen bi mogla da odugovlači s plaćanjem stanarine još više, dok je on u zatvoru. To bi bilo savršeno. Majka joj je uvek govorila da je neverovatno koliko je prati sreća, još otkad je izabrana iz špalira igračica na sceni da postane muza najvećim umetnicima stoleća.

A majka nikad nije pogrešila.

Punog stomaka ali skoro praznog novčanika, Lilijen se dokono popela uz stepenice svoje stambene zgrade, trudeći se da zaviri u stan gospodina Votkinsa u prizemlju. Podigla je obrvu

pogledavši u gospođu Braun – najveću tračerku u zgradi, koja živi odmah do Votkinsovih i koja je izvirila kroz odškrinuta vrata – ali nije dobila zauzvrat ništa osim brzog odmahivanja glavom i pućenja usana.

Iz stana Votkinsovih izašao je jedan policajac i ostavio za sobom otvorena vrata. U prvi mah Lilijen se zapitala kad su Votkinsonovi nabavili tamnocrveni tepih, gotovo grimizni, a onda je shvatila da je to neka osušena tečnost a ne nova staza.

Krv.

Drugi policajac je prišao vratima i zatvorio ih, ali ne pre no što je Lilijen spazila okrvavljenu žensku ruku, s dva prsta nežno, gotovo delikatno savijena.

Ustuknula je, uhvatila se za rukohvat da zadrži ravnotežu, pa pojurila uz dva niza stepenica do svog sprata. U stanu joj se čorba uskomešala u stomaku, pa je sipala vode u čašu i sela za mali sto u kuhinji. Uprkos grubosti, gospodin Votkins nije izgledao kao neko ko bi ubio svoju ženu. Istina, svađali su se, ali obično je glasnija bila gospođa Votkins, prigušila bi ga svojom vriskom.

Kad je gospodin Votkins poslednji put došao po stanarinu, pozvala ga je unutra kako bi razgovarali da ih ostali u zgradi ne čuju. On je pažljivo prešao pogledom oko sebe, kao da procenjuje koliko bi više mogao da traži od novog stanara. Njen stan je bio među manjima u zgradi, samo s jednom spavaćom sobom, u kojoj su spavale ona i njena majka. Dva prozora gledala su na turobno dvorište iza kuće, crni metal požarnih stepenica presijavao se na suncu kasnog leta. Mala kuhinja služila je kao prolaz, sto i stolice su se nalazili u maloj niši sa strane, a dnevna soba nije bila mnogo veća. Gospodin Votkins je najzad obratio pažnju na Lilijen i saosećajno uzdahnuo. „Vaša majka je bila živahna žena, zar ne?“

Lilijen je pomislila kako je to čudan izraz. *Živahna.*

Živa.

Više nije. I onda je zaplakala.

Kad su suze potekle, nije ih više zaustavljala, upola je plakala za majkom, a upola se nadala da će ga tako možda malo odobrovoljiti. On joj je spustio ruku na leđa, a onda pošao njome naviše, do potiljka, i nežno ga stisnuo. „Izvinite što vas uznemiravam“, rekao je. „Ali možda mogu da vam nekako pomognem.“

Zatražio je od nje da se sastanu u njegovom stanu za mesec dana, kad gospođa Votkins bude u poseti svojoj sestri. Aluzija je bila jasna. Užasnuta, Lilijen se pitala šta da radi.

Nekoliko dana pre toga konačno se trгла iz obamrlosti pošto je primila prvo od dva pisma od jednog holivudskog producenta, za koje se nadala da bi moglo sve da promeni i konačno je podstakne na akciju. Prihvatila je prvi ponuđeni posao da pozira – kakav njena majka nikad ne bi odobrila – i ubrzo je obezbedila seansu s gospodinom Rosijem. Ta dva posla su joj pobudila skromnu nadu da je samo pitanje vremena kad će moći da plati stanarinu. Zato je napisala gospodinu Votkinsu pisamce, pomalo koketno ali da odgodi „randevu“ dok joj se raspored obaveza ne raščisti, u nadi da će ga smiriti i da je neće izbaciti na ulicu.

Ali sada, ako je gospođa Votkins mrtva, a gospodin Votkins ubica, mogla bi da živi ovde besplatno dok se čitav taj kaos ne sredi. Kiti bi je prekorila što misli samo na sebe kad je žena ubijena, ali i ona bi u sebi tako procenila. U mislima ju je prekinulo kucanje na vratima. Ustala je da otvori.

„Smem li da uđem?“, obratio joj se policajac ride kose i istih takvih brkova. Dve kovrdže su se podigle kad je skinuo kapu i stavio je ispod ruke.

Ušavši, policajac se nakašljao. „Ostali stanari su pomenuli da ste vi Andželika.“ Okrznuo je pogledom Lilijenine grudi i pocrveneo. „Izvinite, mislim gospodica Karter.“

Dve godine pre toga jedan reporter je napisao članak o Lilijeninim starogrčkim atributima, koje su cenili skulptori i slikari zbog njihove klasične lepote i simetrije, naročito njene lepo oblikovane grudi i rupice u dnu leđa. Ubrzo je usledilo

prepoznavanje, pa je reakcija tog policajca bila tipična za svakog ko sazna ko je ona i onda Andželiku koja stoji ispred njega upoređi s mnogim ostvarenjima po gradu, fotografisanim uz pomenuti članak, od oskudno obučene *Tri gracije* kod hotela *Astor* (pozirala je za sve tri, naravno) do *Grđanske slave* sa zlatnim bradavicama i lovorovim vencem na glavi, na vrhu Gradske većnice.

Nije mogla odoleti a da ne uživa u malo pažnje. Naročito pošto ju je razočarala reakcija gospodina Rosija toga dana. „Da, ja sam Andželika“, odgovorila je.

On je zaustio da nešto kaže kad se na vratima pojavio drugi policajac.

„Ja ću preuzeti.“ Stariji muškarac je gotovo nije ni pogledao. „Gospođica Andželika Karter?“ Pogledao je u mali notes i štriklirao nešto pre nego što je odgovorila.

„Da.“ Sela je za kuhinjski sto i spustila ruke u krilo. Tokom karijere modela naučila je da razabere nagoveštaje iz osornih zapovesti. Policajac je želeo da dominira i nad njom i nad mlađim muškarcem. Da je njena majka ovde (samo kad bi bila ovde), ona bi govorila dok bi Lilijen jednim pogledom umirila tog čoveka. Tačno je znala kakvim. Spuštene brade, podignutog pogleda, zračeci skromnom neposlušnošću koja uvek deluje kao čarolija i primiri ćudljivi temperament umetnika za kog pozira.

„Nešto vam nije u redu s vratom?“ , upitao je stariji policajac. Očigledno nije delovalo ovoga puta.

„Imam nekoliko pitanja za vas, gospođice Karter. Koliko ste poznavali gospođu Votkins?“

Verovatno postavljaju pitanja svim stanarima. Pomoći će koliko može. „Kao i bilo koji drugi stanar, pretpostavljam. Bila je supruga mog stanodavca. Često su se svađali. Žao mi je što je došlo do ovoga.“

„Do čega?“

„Pa što je... znate već, mrtva.“

„Još nismo objavili tu informaciju. Kako vi znate za to?“

„Videla sam u prolazu, dok sam se penjala stepeništem“, promucala je. „Vrata su bila otvorena. Videla se ruka.“

Zapisao je nešto u notes.

Lilijen je naherila glavu, pokušavajući da vidi šta piše. „Osim toga, gospodine, pomenuli ste je u prošlom vremenu. Rekli ste: 'Koliko ste poznavali gospođu Votkins?'“

„Baš ste pametni, zar ne?“ Nije to rekao kao kompliment. „Koliko poznajete *gospodina* Votkinsa? Po mome pitanju možete zaključiti da je živ. Možda ćete biti srećni što to čujete.“

„Srećna?“ Sad se zbunila.

„Odgovorite na pitanje.“

„On je moj stanodavac.“

„I ništa više od toga?“

„Ne. Kako to mislite?“

„U džepu kućne haljine gospođe Votkins našli smo vaše pisamce upućeno gospodinu Votkinsu. Pretpostavljam da ste vi jedina 'Anđelika' u zgradi.“

Stomak joj se zgrčio, kao da ju je neko snažno udario u trbuh. Nije trebalo da napiše to pismo, trebalo je da lično odbije gospodina Votkinsa. Mora da ga je našla njegova žena i pokazala mu ga u besu. Lilijen se potrudila da joj se u glasu ne oseti panika. „Pismo? Dugovala sam za stanarinu, verovatno je reč o tome. Gospodin Votkins mi je dao vremena da prikupim novac. Vidite, majka mi je umrla ove godine i od tada mi je teško.“

„Žao mi je što to čujem.“ Lice mu je ostalo nepromenjeno, hladno. „Dakle, živite ovde sami otkad vam je majka umrla?“

„Da.“

Bacio je pogled na vrata u spavaću sobu.

„Izgleda kao da ste vi i gospodin Votkins ugovarali randevu narednih nedelja. Jeste li vas dvoje bili u intimnim odnosima?“

Iskrivio je sadržaj pisma, ona uopšte nije na to mislila.

„Intimni?“ Na svoj užas, umalo se nije glasno nasmejala zamišljajući debelog gospodina Votkinsa u krevetu, ali obuzdala se. „Ne. Nikada.“

„U njegovom radnom stolu je nađeno i ovo.“ Policajac je izvadio iz džepa isečak iz nekog časopisa. Odmah je prepoznala crnobelu fotografiju. Na njoj je bila u kupaćem kostimu, crnom, a ruke je ispružila iza glave. Kao da se sunča na Koni Ajlendu, iako je fotografija snimljena na krovu zgrade Linkolnova arkada. Ruke su joj bile gole, a noge izložene od polovine butina pa naniže. Reklama za najnovije kupaće kostime, izašla na poleđini nekog časopisa. Kiti nikad nije dozvoljavala da joj se kćerka fotografiše za reklame – smatrala je to nepristojnim – ali jedan manje poznat fotograf obratio se Lilijen u predvorju Linkolnove arkade kad je prvi put došla da traži posao; brza zarada je bila suviše primamljiva da bi je odbila.

Gospodin Votkins ju je sigurno video u nekom časopisu svoje žene i izrezao je. Pri pomisli na njega kako zuri u sliku i proučava liniju njenih ramena i obline njenih kolena, ponovo joj je pozlilo.

„Ne znam odakle mu to.“

„Ako je posredi nekakav ljubavni trougao i ako ste imali bilo kakva saznanja o tome da će gospodin Votkins ubiti svoju suprugu, bolje da mi to sada kažete.“

Ljubavni trougao? Kako da dokaže da nešto *nije* postojalo? „Nemam šta da kažem.“ To poricanje zvučalo je slabo čak i u njenim ušima.

„Moraćemo da vas privedemo da bismo vam postavili još neka pitanja.“

Iščilelo je prethodno uzbuđenje zbog nekoliko meseci besplatnog stanovanja. „Ja sam samo stanarka, kao i ostali stanari. Nikada nisam davala znake da sam zainteresovana za njega.“

On se potapšao po džepu sakoa, u kojem je bilo pisamce. „Pismo govori drugačije.“

„Samo sam se trudila da ga učtivo odbijem, u pitanju je običan nesporazum.“

„Stanari mi kažu da ste umetnički model. Pretpostavljam da često dolazite u slične situacije na poslu.“

Ona se povukla. „U mom poslu nema ničeg nepristojnog. Ni po čemu se ne razlikujem od vas kad zarađujete svoju dnevnicu.“

„Čisto sumnjam.“

Morala je da smisli način da dopre do njega, da mu pokaže da nije neka prostakuša što uzima novac od starijih muškaraca. „Biću i glumica.“

Policajac je podigao obrve, i protiv svoje volje impresio-
niran. U poslednje vreme svi su ljudi za nemim filmovima.
„Holivud?“

„Tačno tako. Sledeće godine u ovo doba verovatno ću igrati u filmovima. Imam i pisma koja to dokazuju.“ Ustala je i pre-
turala po hrpi računa i papira na komodi. „Evo. Producent želi da se sastanemo na audiciji za njegov sledeći film. Eto vidite, nisam imala potrebe da se petljam s gospodinom Votkinsom. Ja sam zaposlena devojka.“

On je proučavao prvo pismo, sa zaglavljem filmskog studija. Lilijen je najvažniju rečenicu znala napamet: *Bilo bi mi zadovoljstvo da razgovaram s vama o ulozi u mom sledećem projektu, ako se ikada zateknete u sunčanoj Kaliforniji.*

„Hoćete da idete u Kaliforniju i postanete poznati?“ Vratio joj je pismo. „E pa, zasad ste samo *osoba poznata policiji*, jer ste uhvaćeni u jednom ovakvom skandalu. Vaše pismo iz Holivuda ne dokazuje ništa osim činjenice da imate puno ljudi s kojima se dopisujete. Ipak morate s nama u stanicu.“

Trebalo joj je vreme da razmisli. „Mogu li prvo da se spremim?“

Nerado je klimnuo glavom, a ona se okrenula, otišla u spavaću sobu i tiho zatvorila vrata za sobom.

Novine će poludeti s pričom o ubistvu. Kad se u to ubaci „Andželika“, ugled koji nastoji da izgradi biće uništen. Da ne pominje da će odbiti svako interesovanje filmskog producenta.

Nije bilo vremena za gubljenje. Zgrabila je preobuku i ubacila u kožnu putnu torbu. Producentova pisma je gurnula na samo dno, pazeći da se ne izgužvaju. Što je tiše mogla, otvorila je prozor – drveni ram je zaškripao od starosti – i provukla se napolje, na požarno stepenište. I začas nestala.

Drugo poglavlje

Njujork Siti, 1966.

Veronika se preнула iz bunila sna u nepoznatoj sobi, probudio ju je vrisak. Naglo se uspravila u sedeći položaj, a onda shvatila da to nije bio vrisak nego sirena, samo ne onakva na kakvu je navikla. U Londonu su policijska kola proizvodila zvuk koji ju je podsećao na magarca bez sluha kojem je pomalo neprijatno što remeti mir. U Njujorku je zavijanje sirena seklo vazduh kao lelek ožalošćenih.

Pospanim očima zaškiljila je u sat na hotelskom noćnom stočiću.

Devet.

Nije dobro. To znači da ima samo pola sata da se spremi za možda najvažniju foto-seansu u karijeri modela. Nije prešla toliki put da bi zabrljala već na samom početku – to se jednostavno ne sme dogoditi. Skinula je spavaćicu i navukla crne cigaret-pantalone i belu majicu. U kupatilu se umila da spere maskaru i ajlajner s kojima nije htela da se bakaće prethodne noći. Koža joj je bila nezdrave boje, a na desnom obrazu je pretela da izbije bubuljica.

Bila je u haosu, i to svojom krivicom, jer nije otišla ranije sa zabave. Kad je čula da su svi koji te nedelje učestvuju u foto-seansi pozvani kod fotografa u penthaus na Aper ist sajdu da se „okupe i bolje upoznaju“, oduševila se. Bila je najmanje iskusan model u grupi i možda je popila koju čašu vina više da bi to nadoknadila. Posle svake sledeće osećala se kao malo odvažnija, malo zabavnija, mada se uglavnom zadovoljila time da se povuče na terasu, gde je zurila u grad, zapanjena što je tu. Unutra je zabava bila u punom jeku, fotograf i njegovi prijatelji udvarali su se ostalim manekenkama u dnevnoj sobi na nižem nivou, zastrtoj tepisima. Nekoliko muškaraca ustalo je da igra na najnoviji hit grupe *Mankiz*, mehanički se trzajući, kao da su priključeni na električno kolo koje nije dobro podešeno.

To je tek prvo veče, kazala je sebi. Do kraja nedelje biće sastavni deo društva, a onda će se, nakon sjajno obavljenog posla, vratiti u London sa nekoliko neverovatnih fotografija koje će staviti na prvu stranicu svog portfolija. Kad potencijalni klijent bude otvorio tu stranicu, ona će ravnodušno slegnuti ramenima i reći: „Oh, da, to je snimio Barnabi Stoun prošle zime u Njujorku. Za *Vog*.“

Takođe, za dve foto-seanse po četrdeset američkih dolara na sat, moći će na svoj račun u banci da položi četiri stotine funti. Uz sve ostalo što je uštedela u proteklih nekoliko meseci radeći kao model, imaće dovoljno da oslobodi svoju sestru Poli iz onog groznog Kent hausa i dovede je kući.

Sa strepnjom je skinula viklere koje je nasumično stavila pre nego što je legla da spava. Bolje da se nije trudila jer je samo polovina kose ispala kako treba. Gurnula je glavu pod slavinu iznad kade i pokvasila kosu, a onda je očesljala da bude ravna. To je bilo najviše što je mogla da učini u takvim okolnostima.

Njena kosa je zaista privlačila pažnju na zabavi prethodne noći, pošto se veoma razlikovala od dugih uvojaka ostalih devojaka. Guste šiške, odsečene u ravnoj liniji gotovo do ušiju, bile su Veronikin „zaštitni znak“, po rečima njenog agenta u

Londonu. Pozadi, kao po naknadnoj zamisli, kosa joj je dopirala do polovine vrata.

To nije bila frizura kakvu je Veronika htela kad je isekla fotografiju iz časopisa *Rejv* i pokazala je majci. „Šta? Platićeš nekome dve funte sterlinga da to uradi?“, rekla je Triš, njena majka. „Pusti mene.“

Veronika je *zaista* osećala krivicu pri pomisli da potroši toliko novca na sebe, pa je sela na kuhinjsku stolicu, dozvolila Triš da joj stavi kuhinjsku krpu oko vrata i zatvorila oči, najući se najboljem.

Devojka na slici imala je guste šiške celom širinom čela. Ali Triš je odsekla šiške preduboko sa strane, a onda je nezgrapno ošišala pozadi, tako da je Veronika izgledala kao da na glavi ima rese za brisanje poda – istu frizuru kao kad su Poli i ona imale pet godina i kad ih je majka šišala ukrug, kao da nose činiju na glavi.

Koliko god da je besnela i prigovarala Triš da joj je upropastila kosu, na kraju je upravo ta frizura privukla agenta za modele u Londonu, a potom i obezbedila Veroniki posao za *Vog*. Iako je izgledala prilično moderno na fotografijama, frizura je pomalo bacala u zasenak njene ostale crte ličnosti.

„Izgleda kao pečurka“, kazala je jedna devojka sinoć na zabavi.

Veronika je bila iza ugla, posmatrala je sadržaj polica za knjige u hodniku. Heler, Kapote, Pinčon. Sve muškarci. Čak ni malo Flaneri O’Konor da razbije monotoniju. Čula je taj komentar i znala da misli na nju.

„Meni se sviđa.“ Glas koji je to rekao bio je visok i piskutav, i Veronika ga je prepoznala kao glas devojke po imenu Tandžerin, s kojom se sprijateljila na jednom snimanju u Londonu prethodne godine. Tandžerin je bila niža od prosečne visine modela, oko metar i šezdeset pet, mršava i veoma krupnih očiju. „Volela bih da imam hrabrosti da odsečem sve ovo. Bilo bi mnogo lakše za održavanje.“

Druga devojka je negodovala. „Da se nisi usudila! Obećaj mi.“

Posle kikotanja i obećanja, udaljile su se, a Veronika se pojavila, uzela svoj kaput i izašla. Napolju su na svetlosti uličnih svetiljki plesale pahuljice kao konfete. Ako je već sinoć prva otišla, nadala se da neće biti poslednja koja je stigla na lokaciju snimanja. Ostali imaju više razloga da kasne, s obzirom na količinu alkohola koju su konzumirali.

Uzela je svoja dva kofera – jedan s priborom za modele i drugi sa odećom za ulicu – i odjavila se iz hotela. Portir joj je pomogao da uđe u taksu, a ona je taksisti dala adresu koju je zapisala u rokovnik. Simalo se tri dana na dve lokacije. Trebalo je da počnu u Njujorku, u otmenom muzeju zvanom Zbirka Frik, nekadašnjoj kući iz zlatnog doba*, a zatim da nastave u jednoj velikoj kući u Njuportu, na Roud Ajlendu, do koje će stići vozom. Veroniki je bilo žao što nije više vremena provela u Njujorku, ili što bar nije protekle večeri gledala neku brodvejsku predstavu ili šetala ulicama, umesto da bude zatvorena u Barnabijevom stanu ispunjenom dimom. Mislila je da je važno da upozna ekipu, da se malo druži, ali sledeći put će to preskočiti. Ako bude sledećeg puta.

Njena agentkinja Sabrina kazala joj je da je lokacija u Njujorku velepna, ali ona pred kojom se taksi zaustavio nije bila naročito raskošna, bar ne po engleskim standardima. Zgrada je bila niska i bela, zaštićena ogradom od kovanog gvožđa i, da nije znala ništa o njoj, mogla bi pomisliti da je banka, a ne kuća. Sneg koji je padao preko noći pretvorio se u bljuzgavicu na trotoaru i zadržao u malim nanosima u uglovima šest stepenika koji su vodili do dvokrilnih vrata sa inicijalima *HKF* urezanim u luk iznad ulaza. Iznad toga, na timpanonu, gola žena uklesana u kamen sanjalački je gledala naniže, na sve koji ulaze.

Pritisnula je kvaku, ali vrata se nisu otvorila. Treba li da uđe na neki drugi ulaz?

* Kuće izgrađene između 1870. i početka XX veka. (Prim. prev.)

Ali već sledećeg trenutka otvorio ih je jedan mladić u žutoj majici i farmerkama. „Izvinite, Zbirka Frik je ponedeljkom zatvorena“, rekao je.

„Ja sam Veronika Veber, došla sam na snimanje.“

„Oh.“ Odmerio ju je i ona je tačno znala šta misli. Da joj tu nije mesto. Da ne liči na manekenku. Naročito bez šminke i sa tako haotičnom kosom. „Aha. Onda dobro. Ja sam Stiv, pomoćnik na snimanju. Upravo postavljamo scenu. Ostale devojke su gore, pokazaću vam gde možete da se pripremite.“

Ulaznim holom dominirao je veliki cvetni aranžman na stolu nasred prostorije, gde su delikatni cvetovi magnolije izbijali iz debelih, tamnih stabljika. Nastavili su dalje, pored orgulja u lučnoj niši u podnožju velikog stepeništa. Zapitala se naglas da li instrument još radi, a on je odgovorio sleganjem ramena.

Na prvom spratu Stiv je skrenuo desno, pa levo, do manjeg stepeništa, koje je nekad verovatno koristila posluga. Na drugom spratu, u dugačkom hodniku, čulo se ćeretanje ostalih modela. Zaustavio se i pokazao ka ženskom toaletu, smeštenom negde na pola puta. „Eno tamo.“

Odvukla je kofere uz nekoliko stepenika što vode do vrata toaleta i otvorila ih. Pod obložen pločicama bio je gotovo potpuno prekriven opremom modernog modela, od cipela preko viklera do šminke. Devojke su se naginjale preko porcelanskih lavaboa i zurile u ogledala, jedva je i pogledavši.

„Zdravo“, kazala je. „Ima li mesta za još jednu?“

„Čao, Veronika“, zapiskutala je Tandžerin. „Nedostajala si nam sinoć. Kuda si otišla?“

„Pokušala sam da malo odspavam. Džet-leg, znaš već.“

„Mislim da se ne možemo više stisnuti“, kazala je najviša. Devojka po imenu Žiži, koju je Veronika prepoznala sa nedavne naslovnice časopisa *Madmoazel*. „Već je tesno.“

Veronika se izvinila – po engleskoj navici, koju Amerikanci pogrešno shvataju i misle da je čoveku stvarno žao – i nastavila dalje hodnikom.

Sišla je stepenicama jedan sprat niže i pokušala da nađe drugi toalet. Nekoliko soba bilo je zaključano, a otvorena vrata su vodila u administrativne prostorije. Poslednja vrata zdesna bila su odškrinuta, pa je Veronika zakoračila unutra i dah joj se presekao. Stajala je u starinskoj, savršeno očuvanoj spavaćoj sobi s tapaciranim krevetom čije se raskošno svileno uzglavlje moglo meriti s pozorišnim proscenijumom. Iznad sekretera je bio okačen portret male devojčice neobično uzdržanog izraza lica, kao da ne veruje nikome ko je s njom u sobi. Veronika je prišla bliže, da je prouči. Ni čipkana kecelja ni lepe kovrdže nisu mogle da nadoknade činjenicu da je devojčica starmala, kao da je iza tih očiju starica vezana za postelju. Veronika je zadrhtala, odvojila se od portreta i prešla pogledom oko sebe. Blizu prozora nalazio se prugasti divan, gotovo iste veličine kao krevet, savršen za ležanje i čitanje ceo dan. Kupatilo pripojeno sobi imalo je sve što joj je trebalo: veliko ogledalo i pristojno osvetljenje. Ovo je mnogo bolje nego da se laktovima otima za prostor s dugim devojkama, i paziće da sve ostane tačno onako kako je i zatekla. Najzad, to je muzej.

Otvorila je kofer sa opremom i počela dug proces raspakivanja. Od modela, čak i za najotmenije časopise poput ovog, tražilo se da donesu sa sobom sve što im može zatrebati tokom snimanja, uključujući šest-sedam pari cipela, grudnjak koji ističe prirodne attribute kao i onaj koji ih potiskuje, midere, podsuknje, čarape, crne i boje kože, ešarpe, šalove, rukavice i nakit. Devojke su se same šminkale i frizirale, pa su zato sa sobom nosile težak kofer sa šminkom, kao i viklere, četke, češljeve i ukosnice. Taj kofer je bio težak čitavu tonu, i Veronika je često morala da opominje sebe da hoda pravo, da se ne naginje u stranu dok ga je satima nosila po londonskim ulicama.

Iskopala je pribor za šminku i prionula na posao, nanela osnovu, iscrtala ajlajnerom liniju koja se produžava i podiže u spoljnjem uglu oka, namazala usta jarkim ružem, kao kontrast tamnoj kosi. Ovo je Njujork, najprefinjeniji grad na svetu

posle Pariza, pa je nanela i senku na kapke, plavu poput munje. Prošla je četkom kroz kosu, obukla haljinu i, pogledavši se poslednji put u ogledalo, krenula u prizemlje.

Pošto je najveći deo kuće bio u mraku i polumraku, znala je kuda da ide po svetlosti iz jedne prostorije blizu ulaznog hola. Ušavši, stala je i zadivljeno se zagledala u ogromne panele po zidovima, na kojima su bile naslikane romantične ljubavne scene. Zbirka Frik je stvarno puna iznenađenja. Pomislila je kako se tu nekad svakodnevno okupljala porodica i živela okružena takvom lepotom. I tu je nasred sobe bila vaza s granama magnolije i cvetovima što od tamnopurpurne osnove prelaze u snežnobeke vrhove latica.

Stiv je, s još dva pomoćnika, postavljao tronošce i osvetljenje, a u jednom uglu je zapazila Barnabija kako se sašaptava s kreativnim direktorom časopisa. Ostale devojke su se okupile oko vešalica sa odećom, gde im je stilistkinja davala ono što treba da obuku za snimanje.

Jedno za drugim, prisutni u prostoriji okrenuli su se i zagledali u nju.

Prijateljski im je mahnula, a onda uhvatila prizor same sebe u ogledalu okačenom na zid.

Ostale devojke su se opredelile za prirodan izgled: blag ruž za usne, tanku liniju ajlajnera bez senke i ravnu, glatku frizuru. Ona je pak izgledala kao klovn, s drečavim ružem koji se neuspešno takmičio s plavom senkom na jakom svetlu. Da se na početku izborila za prostor u onom kupatilu, možda bi mogla da ispravi grešku pre nego što počnu.

Barnabi je do sada nije primetio, još je razgovarao s kreativnim direktorom. Veronika je počela da se povlači, u nadi da će imati vremena da umakne i ponovo se našminka, kad se on okrenuo i pljesnuo rukama da svi obrate pažnju.

„Da počnemo, dame. Jesu li svi tu?“

Pogledao je u grupu devojaka u uglu, a onda mu je pogled pao na Veroniku.

Pripremila se na njegovu reakciju.

„Dragi bože.“ Napravio je grimasu, pa se nasmejao. „Obožavam tu kosu.“

Ona je instinktivno podigla ruku da je dotakne. Možda i neće proći tako loše.

„Ali šta ti se, za ime boga, desilo s licem?“

Kad je „otkrivena“, Veronika je popunjavala police u zalagaonici svog strica Donija. Bilo je to dva dana posle strašnog šišanja, i bila je zahvalna stricu Doniju što joj je dozvolio da nekoliko sati ne bude za kasom, da se skloni od pogleda mušterija. On joj je ponudio posao prodavačice ubrzo nakon što joj je otac iznenada umro i kad nije bilo prometa, gubila bi se u razmišljanju o predmetima u vitrinama i na policama, pitala se čiji su sve prsti dodirivali prašnjavu pisaću mašinu imperijal, ili kakva je žena nosila one art deko viseće minđuše. Kako su završili tu i kako su ih se vlasnici odrekli?

Klijentela zalagaonice *Čelsi* bila je mešovita. Uglavnom su to bili ljudi što žele da založe stara, smrdljiva krzna svoje bake, a ne kartije satove, mada se povremeno dešavalo da dođe neko sa otmenim akcentom i nervozno gurne preko pulta ogrlicu s draguljima. Veronika bi samo sedela i gledala kako je stric Doni ispituje, uzdiše, pa opet ispituje, sve dok mušteriji ne bude drago što je obavila odvratnu transakciju i ne ode s izgužvanim novčanicama u vrednosti manjoj od polovine onoga što predmet stvarno vredi.

Onoga dana kad je upoznala Sabrinu, Veronika je podigla pogled i ugledala ženu od četrdesetak godina, prijatnog lica, kako ispituje da li ukulele izložen u radnji svira. Stric Doni je za kasom prigušeno razgovarao s nekim mršavim mladićem o zlatnom lancu, pa je Veronika odgovorila iskreno.

„Ne svira. Ne bih se njime zamajavala.“

„Hvala vam“, odgovorila je žena. „To je rođendanski poklon za mog nećaka, verovatno bi bilo najbolje da odem u pravu muzičku radnju.“ Zastala je. „Gospode.“

Veronika je automatski dodirnula kosu, očekujući zajedljiv komentar, ili možda još gore, izraz zabrinutosti.

Ali žena se još šire osmehnula. „Neverovatna frizura. Ko je to radio? Vidal?“

„Ovaj, ne. Moja mama.“

„Koliko imate godina?“

„Osamnaest.“

„Jeste li ikada radili kao model?“

Veronika se nasmejala, ali onda je shvatila da je ta žena ozbiljna, pa je uzela njenu vizitkartu i obećala da će doći u modnu agenciju čim bude imala slobodan dan. Tamo ju je osmotrio tim agenata i poslao je da snimi fotografije za svoju „knjigu“. Insistirali su da napusti posao kod strica Donija kako bi bila sposobna za audicije. Njena majka je isprva bila sumnjičava, ali pošto je prelistala portfolio, sa snimcima Veronike s veštačkim trepavicama i u mini-suknjama jarkih boja, ciknula je od oduševljenja.

„Bićeš na svim naslovnicama, sigurna sam u to! Ponosim se tobom.“

Veronika je poslušno odlazila na sve audicije na koje su je slali, i dobila nekoliko poslova. Bili su uglavnom nižeg ranga – snimanje za kataloge i reklame u štampi – i premda je zarađivala više nego u zalagaonici, cena svih rekvizita koje je morala da kupi bila je tolika da se pitala vredi li sve to uopšte. A onda, prethodne nedelje, Sabrina ju je pozvala i kazala joj da ode na audiciju za veliko snimanje, preko, u Sjedinjenim Državama, gde *Vog* traži britanske modele za uvodničke stranice. Veronika se pojavila rano, u nadi da će ući brzo i da će imati vremena da posle poseti Poli, ali rečeno joj je da kasne. Ostale devojke bile su prekrasne, bez napora lepe, a ona je, dok je sedela na tvrdoj metalnoj klupi u hodniku, mislila samo na jedno: na

Poli kako je čeka u onom otrcanom foajeu Kent hausa i zuri u iskrzani linoleum na podu, dok joj ne budu kazali da se vrati u svoju sobu.

Pri kraju drugog sata Veronika se pušila od besa zbog modne industrije, ozloglašene po tome što ne vodi računa o vremenu modela. Kad su konačno prozvali njeno ime, besno je ušla u sobu, bacila portfolio na sto, a onda odstupila i prekrstila ruke na grudima, namrgođena.

„Dakle, koga imamo ovde?“, upitao je jedan muškarac za stolom.

„Veronika Veber.“

„Sjajno, sjajno.“ Pružio je njen portfolio drugoj dvojici. „Možemo li da vidimo kako hodate?“

Sabrina joj je rekla da zamisli da lebdi kad god joj zatraže da pokaže kako hoda: *Zamisli da nosiš knjigu na glavi, da je ne oboriš.*

Umesto toga, Veronika je zamišljala razočaranje u Polinim očima. Stupala je snažno po drvenom podu, i dalje prekrštenih ruku na grudima.

„Au.“ Čovek se zavalio na naslon stolice. „Ovo je bilo nešto posebno. Mislim da se nismo upoznali, ja sam Barnabi. Barnabi Stoun.“ Predstavio je i drugu dvojicu za stolom, ali Veronika im nije upamtila imena. Zaprepastila se što je već nisu izbacili.

„Čao“, odgovorila je.

Njih trojica su se pogledali bez reči, kao da na nekom parapsihološkom nivou proveravaju da li se svi slažu da je ona smešna, potpuna katastrofa. Veronika je prišla stolu, zgrabila portfolio, a onda podigla torbu s poda, gde ju je spustila.

„Čekajte.“

Barnabi je kucnuo prstom po stolu. „Jeste li slobodni sledeće nedelje?“

„Ne znam.“ Nije se osmehnula, nije registrovala ništa osim prezira. „Moraćete da vidite u agenciji.“

Istog dana pozvala ju je Sabrina da joj javi novosti. Sledeći ponedeljak će provesti u Njujorku, utorak i sredu u Njuportu, a onda, u četvrtak, nazad kući. Rekla je još i da je moguće da je njujorška podružnica agencije zadrži posle snimanja u Njuportu i pošalje je kod drugih fotografa i urednika, pa treba to da ima na umu kad se bude pakovala.

I tak tako, obrela se na putu do snimanja za *Vog*, s najpoznatijim fotografom te decenije.

I tek tako, sve je upropastila time što se previše upadljivo našminkala. Unajmili su je da zrači hladnom nadmenošću, a ona je bila premorena od promene vremenske zone i nije mogla da razmišlja kako treba.

Dok je stajala tako, posramljena, osetila je da neko stoji iza nje, na vratima te prekrasne sobe.

„Izvinite, ne možete sedeti na tim stolicama.“

MLADIĆ u farmerkama i beloј košulji zaobišao ju je i pokazao prstom stolicu uz naspramni zid, na kojoj je, sa cvetom magnolije iza uha, sedela Žiži. Noga joj je bila prebačena preko rukonaslona stolice, pa ju je naglo spustila i ustala, kolutajući očima.

„Stolice u ovoj prostoriji su iz sedamnaestog veka“, rekao je pridošlica. Nosio je naočari s četvrtastim ramom, iznad istaknutih jagodica. Čekao je, kao da treba da bude reakcije na tu izjavu. „Molim vas, ne naslanjajte se ni na zid.“

Opušteno sedeći na podu, devojke su razmenile podrugljive osmehe dok su se pomerale malo napred.

„Da, tako je. Hvala, čoveče.“ Barnabi je pokazao belu kesu punu praznih plastičnih šolja od kafe. „Možeš li da nam izbaciš ovo đubre kad si već tu?“

„Izvinite?“ Čovek je malo naherio glavu.

„Ti si domar, zar ne?“

Nije se pomerio iz do vratka, samo je prekrstio ruke na grudima. Onako visok, i sa crtama lica kao da su isklesane, i sam je mogao da bude model, samo što je bio premršav i što su naočari odavale štrebera. Ali Veronika je bila sigurna da je

Barnabi video samo boju njegove kože: crnu. Kad je konačno progovorio, ovaj je to učinio polako, kao da je već uvežbavao te reči, sa svakim Barnabijem koji je prošao kroz vrata Frika. „Ja sam arhivista Zbirke Frik. Zamolili su me da danas budem ovde, pošto je muzej zatvoren. Možete da odnesete svoje đubre u podrum.“ Pogledao je u Barnabija s neodobravanjem, kao da je dete a ne jedan od najuspešnijih modnih fotografa na svetu.

Veronika se zgrčila zbog te greške, ali Barnabi nije pokazao ni trun kajanja. Prišao mu je dugim korakom i rukovao se, sav nasmejan, zračeci toplinom. „Hvala vam što ste nam dozvolili da ovde snimamo“, rekao je. „Zaista mi se mnogo dopada. Neverovatna lokacija.“

„Aha.“

„Obećavam da ćemo se pristojno ponašati, Soni Džime.“

„Zovem se Džošu. Džošu Lorens.“

„U redu.“ Barnabi je pružio ruku prema najbližem pomoćniku i pucnuo prstima. „Ti. Reši se ovog đubreta, odmah.“

Veronika se sklonila s puta asistentu koji je odjurio s plastičnom kesom u rukama.

Barnabi je obgrlio Džošu oko ramena. „Pošto si ti ovde glavni, zašto ne bi rekao devojkama nešto više o ovom mestu?“

Džošu je pogledao u grupu manekenki, koje su mu bezizražajno uzvraćale pogled, potpuno nezainteresovane za lekciju iz istorije. Nakašljao se. „U ovoj kući je od hiljadu devetsto četrnaeste godine stanovala porodica Frik. Henri Klej Frik je stekao bogatstvo proizvodnjom čelika, ali voleo je umetnost, pa je izgradio kuću s namerom da i nju i obimnu kolekciju umetničkih dela ostavi gradu kao muzej.“ Džošu je uvijao šake gubeći polet pred nedostatkom interesovanja. Pošto je i sama bila na udaru podsmeha u toj prostoriji, Veronika mu je ohrabrujuće klimnula glavom kad je pogledao ka njoj. Progutao je knedlu i nastavio, malo glasnije. „Nakon što je gospodin Frik umro, njegova žena i kći Helen živele su ovde sve dok gospođa Frik nije preminula hiljadu devetsto trideset prve, nakon čega je

zgrada renovirana i pretvorena u muzej, koji je otvoren hiljadu devetsto trideset pete.“

„Imam jedno pitanje“, kazala je Tandžerin. „Šta znače ovi cvetovi magnolije?“

„Oni su odavno povezani sa ovom kućom. Gospodin Frik je neko vreme bio vlasnik čuvene Magnolije, besprekornog dvanaestokaratnog ružičastog dijamanta. Danas je Zbirka Frik poznata i po velikom drveću magnolije na glavnom travnjaku.“

„Šta se dogodilo s dijamantom?“ Veronika nije želela da privlači više pažnje na sebe, ali nadvladala ju je radoznalost.

„Nestao je hiljadu devetsto devetnaeste. Pričalo se da porodica misli da je ukraden, ali o tome nema nikakvog traga u policijskim dosijeima, što je vrlo neobično. Od tada ga niko nije video.“

„Šteta“, rekao je Barnabi i poveo Džošu prema vratima, pljesnuvši ga po leđima nekoliko puta. „Mogli bismo to da iskoristimo na snimanju.“

„Mogu da vam ispričam i nešto više o toj porodici ako želite.“

„U redu je, počecemo odatle.“

Kad je Džoša otišao – bacivši poslednji, zabrinuti pogled preko ramena – Barnabi je pokazao ka Veroniki. „Neka joj neko pomogne da očisti lice. Moram li baš sve sam, devojke, ili ćete i vi pokazati neku inicijativu?“

Posramljena, Veronika se okrenula i pobešla.